

[Palle Simonsen]

Om selve finanslovsforslaget vil jeg gerne sige, at vi nu har konstateret på grundlag af de oplysninger, som vi har fået fra finansministeren, at der i 1981 vil være en vækst i medarbejderstaben i den offentlige sektor på mindst 21.000 eller måske snarere 25.000. I regeringens budgetredegørelse fra april regnede man med, at der ville blive tale om en personalevækst på 1 pct. Vi kan se, at der alene for kommunernes vedkommende bliver tale om 3,7 pct. efter de tal, finansministeren kommer med. Man kan da spørge i den sammenhæng: hvordan vil det være muligt for kommunerne med denne personaleudvikling at holde sig inden for det budgetloft på de to pct., som regeringen har givet kommunerne?

Den situation og den udvikling, som disse personaletal er udtryk for, siger for os under alle omstændigheder, at det er nødvendigt, at folketinget vedtager love, som fritager kommunerne for at være nødsaget til fortsat at ansætte nye medarbejdere. Det, jeg siger her, skal nemlig ikke tages som et udtryk for, at kommunerne bare er uansvarlige, men som et udtryk for, at kommunerne naturligvis er nødsaget til at føre de love ud i livet, som folketinget vedtager.

Der kunne nævnes mange andre eksempler på dårlige udviklingstendenser i finanslovsforslaget, som det ser ud nu. Jeg skal ikke gentage argumenterne fra debatten i går, men bare sige, at der for os er to hovedproblemer. Det ene er den fortsat meget stærke vækst i personalet, det andet er den fortsat meget stærke vækst i de sociale udgifter, i første række i indkomstoverførslerne.

Det er tilsyneladende blevet moderne i den almindelige debat om den økonomiske situation at fastslå, at yderligere besparelser ikke løser de vanskeligheder, vi står i. Det turde nok være at friste socialdemokratiet over evne, og jeg må indrømme, at den tale af hr. Camre, vi hørte for et øjeblik siden, var en svækket tale i forhold til den tale, hr. Camre holdt sidste år, for dengang havde hr. Camre dog nogle konkrete opfattelser af, at besparelser var nødvendige.

I år var de kun med som en bisætning, der gav indtryk af, at det ikke var glemt, men at der jo var grænser for, hvor langt vi kunne gå. Det synes jeg nok er skuffende.

Påstanden fra de forskellige økonomer om, at besparelser ikke løser vore problemer, holder da heller ikke, for de samme økono-

mer siger jo, at forudsætningen for at løse samfundets økonomiske problemer er, at vi får en større produktion i den private sektor, og i budgetdepartementets seneste redegørelse gør man sig oven i købet bekymring om, hvorvidt man i slutningen af 1980'erne, hvis det lykkes at få den private sektor til at ekspandere, fortsat vil have tilstrækkelig arbejdskraft til rådighed på grund af den offentlige sektors vokseværk.

Jeg vil bare sige i almindelighed om disse ting, at det naturligvis er interessant ud fra en akademisk betragtning, men for det konservative folkeparti er det også vigtigt at fastslå, at diskussionen om den offentlige sektor også har noget at gøre med, hvilken holdning vi har til, hvordan samfundet skal fungere.

Der skal naturligvis være en rimelig offentlig service, og der skal naturligvis være en rimelig social standard, men vi er af den overbevisning, at netop den offentlige sektors himmelflugt gennem de seneste år er en af de væsentligste årsager til, at investeringslysten er hæmmet i så udpræget grad, som tilfældet er.

Det har jo netop været et mål i sig selv for socialdemokratiske regeringer gennem de senere år, at flere og flere opgaver skulle løses i offentlig regie. Skiftende beskæftigelsesplaner har jo, som det fremgår af debatten, meget ofte på det seneste direkte lagt op til, at ikke mindst kommunerne kommer til at påtage sig flere og flere servicefunktioner for at sætte mennesker i beskæftigelse, servicefunktioner, som bedre kunne være løst af private virksomheder.

Vi må også konstatere, at den stærke vækst, hvad angår indkomstoverførslerne, jo trods alt får flere og flere mennesker til at sætte spørgsmålstegn ved, hvorvidt det kan betale sig at have et arbejde, og om man egentlig ikke lige så godt kunne indrette sig på at modtage ydelser fra den offentlige sektor.

Resultatet af de offentlige udgifters ekspansion er jo også en stærkt voksende skattebyrde, og denne skattebyrde bidrager i sig selv til at forhindre, at folk bliver interesseret i at investere eller påtage sig et ekstra arbejde. Den bidrager direkte til at øge omkostningsniveauet.

Betingelsen for, at dette skattetryk kan lattes, er naturligvis også, at de offentlige